

6.

Rodinná terapie

V naší rodině se na splíny a „depky“ nehraje. Maminka je neuznává, nevěří na ně a v případě náznaků špatné nálady hbitě a ráda okamžitě poskytne svůj vlastní recept, léty prověřený a – podle ní – se stoprocentním účinkem: „Nevymýšlej a běž zamést před barákem.“ Tatínek zase doplní svou osvědčenou metodu: „Vem si motyku a běž do vinohradu. Tam tě to přejde, ani nemrkneš. Šak uvidíš.“ A kdyby žila moje babička, ještě by k tomu určitě dodala: „A si hlúpá, nebo co?“

To člověka nutí k zamyšlení. Měli dřív lidi vůbec podobná trápení? V pravěku asi ne, tam byli nejpozději ve třiceti mrtví, tak jim moc času na „vymýšlení“ nezbývalo. Ale dnes už je věkový průměr mnohem vyšší a žijeme déle. Fakt nevím, jak to ti naši předci vlastně zvládali. Ti moji asi ničím podobným evidentně netrpěli. Na každý duševní neduh stačil smeták, motyka nebo si významně zaťukat na čelo. A šlus! Je po depce!

Nebo kostival! Všelék a spásná medicína naší rodiny podle tajné receptury, která je vynikající na cokoliv, na co si jen vzpomenete. Žezlo a ochranu rodinné tradice nyní převzala moje maminka a medicínu z kostivalu vyrábí pro celou naši rodinu. Do tajů výroby tohoto léčivého zázraku jsem zatím nepronikla, ještě jsem nebyla zasvěcená – asi „su na to ještě moc hlúpá“. Zatím vím jen to, že maminka má svá tajná místečka, kde kořen kostivalu sbírá. Poté jej nastrouhá a naloží do pravé valašské slivovice. V medicíně je toho mnohem víc a já vůbec netuším, co do ní dál přidává, ale je pravda, že funguje vážně skvěle.

Každá větev naší rodiny musí mít v ledničce vždy alespoň jednu skleničku tohoto cenného lektvaru. Používáme ho na všechno – na modřiny, naraženiny, teplotu, bolesti kloubů i svalů – prostě je to pro nás skutečný rodinný poklad. Jenže na ty duševní bolístky nepomáhá. Alespoň zatím ne.

Na krátký moment jsem si představila, jak v nějaké luxusně vybavené psychologické ordinaci místo fundovaného lékaře léčí pacienty mí tři rodinní „samozvaní rádci“ – maminka, tatínek i babička –, odborníci na duši, kteří sedí všichni vedle sebe na drahé kožené pohovce a přichází k nim nějaký nešťastník se svými potížemi. Chudák. Už jen v té představě mi ho bylo líto. Přesto se pokusí svěřit se jim se svým trápením. Má depresi a cítí velký smutek: „Neotravuj, vem si motyku a šihej do vinohradu!“ říká mu nevrle tatínek. Maminka za ním běží s kostivalem, ať si ho dá na spánky, že se mu uleví. A babička za ním při jeho zběsilém útěku ještě volá: „A si hlúpý, nebo co?“

Ale co když nic z toho nezabírá, přestože motyka nebo bylinky naložené ve slivovici stačily několika generacím vašich předků?

Když jsem měla nějaké trable, vždy mě to táhlo ke koním. U nás doma to samozřejmě odmítali pochopit. V naší rodině jsou totiž všichni vášnivými cyklisty. Až na mě – jak jinak. Po jejich velmi dobře míněných radách, že mi kolo spraví náladu, jsem si ho po téměř dvaceti letech úspěšného vyhýbání se cykloturistice koupila. A ne ledajaké. Člověk ve srabu udělá cokoliv.

Je to krásné, mentolové retro kolo, včetně stylových doplňků, jako je sedátko, košík i odrazky. Nutno podotknout, že jízdu na kole opravdu nesnáším. Alespoň z dětství jsem si odnesla negativní vzpomínky.

Moje rodina nechápala, proč mě to nebaví a proč se na kole bojím. Snažila jsem se jim vysvětlit, že kůň je mnohem bezpečnější a že jízda v sedle je ještě příjemnější zážitek. Vždy mě ale přehlasovali a má sestra Hanča s patřičným „túk túk“ na čelo prosvištěla okolo mě na svém vytuněném bicyklu a ani se neohlédla. Také něco podědila – po babičce určitě.

Já teda vůbec nevím, do jaké rodiny jsem se to narodila. Někdy mě napadlo, jestli mě třeba náhodou v porodnici nevyměnili. V době, kdy jsem přišla na svět, se to prý občas stávalo.